

— донесохъ ви пѣтелъ, но работата е вече лоша! Чуйте какъ лажатъ кучетата! тѣ идятъ по дирята ми, слѣдъ тѣхъ селени съ пушки. Ей-сега ще пристигнатъ и ще ни истрепятъ, бѣгайте съ мене!

Това като казала, тя се мушнѣла въ дупката си, а оттамъ прѣзъ тайната вратица, хайде въ гѣстата шума. Тритѣ лѣсиченца послѣдили майка си, а едното — лакомото — останѣло прѣдъ главния входъ да ѣде пѣтелъ.

Скоро пристигнали селенитѣ. Изъ шумата нѣщо щракнѣло, свѣтнѣло и голѣмъ грѣмъ заглушилъ гората, а нашето лѣсиче се истърколило мъртво.

Не изгубвай присѣтствието на духа си.

Прѣзъ зимата едно биволарче замръкнѣло на полето съ биволитѣ си. Студено било, но мѣсеца свѣтялъ като бѣлъ день, та биволарчето свободно пѣтувало къмъ дома си. На пѣтя го срѣщнали глутница вълци. Тѣ го заобиколили налякали и страшно завили, като се готвѣли да се фърлятъ на жъртвитѣ си и да ги раскѣсатъ.

Биволарчето не изгубило присѣтствието на духа си. То се заднѣчило задъ една драка, между биволитѣ, извадило обичната си гайда и зазвирило засѣкнѣто: ту само съ пискуня, ту само съ ручилото. Гайдата издавала странни и нечути гласове. Биволитѣ и тѣ наченѣли да свирятъ съ носовѣтѣ си силно и прѣкъснѣто, като пастиря си. Вълцитѣ се уплашили отъ страшнитѣ гласове, та избѣгали.